

Nr. van het vonnis : 1770

Nr. van het Parket : BC.66.97.359-03 ST

Nr. van het Repertorium : 1894

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, VIJFTIENDE KAMER, zetelende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

IN DE ZAAK, ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie,

tegen :

1.
geboren te op
architect,
wonende te

bijgestaan door meester , advocaat te

2.
geboren te op
restauranthoudster,
wonende te

bijgestaan door meester advocaat te

Gedaagd om:

DE EERSTE EN DE TWEEDE:

Als daders, ofwel om een misdraad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdraad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28.09.1999 (B.S. 30.09.1999), 26.04.2000 (B.S. 29.04.2000), 13.07.2001 (B.S. 03.08.2001), en 08.03.2002 (B.S. 23.03.2002), de bij artikel 99 § 1-1 bepaalde handelingen, ...

OPSCHORTING

... werken of wijzigingen in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk in strijd met de voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen/de bestendige deputatie van de provincie dd. 4 oktober 2001, bij het bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, navolgende aspecten of voorwaarden niet in acht te hebben genomen, namelijk door:

op het terrein gelegen
onder

ten kadaster gekend

eigendom toebehorende aan

geboren te

op
en

wonende te
geboren te

op

wonende te

zonder in het bezit te zijn van de voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen een grond te hebben gebruikt voor het uitvoeren van werken in strijd met de op 04/10/2001 afgeleverde stedenbouwkundige vergunning of zonder te beschikken over de vereiste stedenbouwkundige vergunning, in casu:

- oprichten van een nieuwe fundering, vloerplaat en houten constructie (8mx17m) na het slopen van een bestaande schuur (in strijd met de op 04/10/2001 afgeleverde bouwvergunning die enkel een bestemmingswijziging inhoudt)
- aanleggen van een verharde toegangsweg (met sloopafval)
- aanleggen van verhardingen met sloopafval
- plaatsen van een afsluiting bestaande uit houten panelen van ongeveer 2,50 m hoogte
- oprichten van een houten garage aan de bestaande woning,

te in de periode gaande van 1 mei 2000 tot in de loop van 2002,

met de omstandigheid van de eerste gedaagde betreft, dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit (in casu als architect) onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen, en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep.

* * * * *

Gelet op de dagvaarding aan de gedaagden betekend.

Gezien de stukken van de bundel.

Overwegende dat de dagvaarding dient te worden verbeterd als volgt :
"tussen 1 januari 2003 en 23 april 2003".

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de gedaagden in hun antwoorden en verdediging bijgestaan door hun raadsman.

Meester vraagt subsidiair de gunst van de opschorting in hoofde van beide gedaagden, waarmee deze gedaagden instemmen.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

OP STRAFGEBIED

Voorgaanden.

1. De beklaagden zijn eigenaars van een perceel gelegen te gekend onder de kadastrale legger van
 2. De beklaagden zijn tussen 1 januari 2003 en 23 april 2003 overgegaan tot
 - het slopen van de bestaande schuur, het oprichten van nieuwe fundering, vloerplaat en houten constructie (8x11,7m);
 - aanleggen verharde toegangsweg (met sloopafval);
 - aanleggen verhardingen met sloopafval;
 - plaatsen afsluiting van houten panelen;in strijd met de op 4 oktober 2001 verleende bouwvergunning voor het verbouwen en uitbreiden van 2 bestaande afzonderlijke woningen en bestemmingswijziging en omvormen van een bestaande schuur tot garage en hobbyruimte en zonder te beschikken over de vereiste stedenbouwkundige vergunning.
 3. De bouwovertreding is volgens het gewestplan (KB 07.04.1977) gelegen in een parkgebied.
 4. De aanvraag dd. 21.05.2003 van de beklaagden tot regularisatie van een garage, hobbyruimte, toegangsweg, verharding en houtscherm werd op 24.06.2003 gunstig geadviseerd en door de gemachtigde ambtenaar op 28.10.2003 ongunstig geadviseerd.
- Op 22.01.2004 werd door het College van Burgemeester en Schepenen akte genomen van de afstand van de aanvraag tot regularisatie door de beklaagden.

De aanvraag tot regularisatie dd. 19.01.2004 voor het slopen van een bestaande tuinberging, tuinhuis en garage, regularisatie van verharding, herbouwen tuinhuis, tuinberging, garage, hobbyruimte en voorstel tot hersteluitvoering van hout-groenscherm tot draad-groenscherm werd na ongunstig advies dd. 16.03.2004 door de gemachtigde ambtenaar, bij beslissing dd. 25.03.2004 door het College van Burgemeester en Schepenen geweigerd.

De aanvraag dd. 19.06.2006 van de beklaagden tot regularisatie tot slopen en herbouwen bestaande tuinberging en verbouwen van bestaande woning, slopen van bestaande overdekte berging (garage), terreinaanlegwerken verhardingen 24.06.2003 werd bij beslissing dd. 19.10.2006 door het College van Burgemeester en Schepenen geweigerd, bevestigd bij beslissing dd. 13.09.2007 van de Bestendige Deputatie.

Tegen deze beslissing werd door de beklaagden een annulatieberoep ingesteld bij de Raad van State. Deze procedure is thans nog hangende.

Beoordeling.

I.a. Tuinberging.

I.a.1. De bij artikel 146 DRO strafbaar gestelde feiten zijn enkel strafbaar indien zij met opzet zijn gepleegd, dit wil zeggen als degene die het misdrijf heeft gepleegd niet louter onvoorzichtig is geweest, doch heeft gehandeld met de wil op resultaat. Aangezien het DRO geen aanduiding inzake het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is, wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling door de beklaagde, die als de uiting van zijn vrije en bewuste wil moet worden gezien, indien hij het bestaan van een schulduitsluitings- of rechtvaardigingsgrond niet enigszins geloofwaardig maakt.

Bijzonder opzet is niet vereist.

(G. Debersaques, Handhaving, in Handboek Ruimtelijke Ordening, Die Keure, 2004, p. 833-834)

De rechtspraak definieert het opzet als de algemene wil de gedraging (handeling of verzuim) te stellen die de wet verbiedt. Kwaadwillig opzet is hierbij niet vereist. Het volstaat dat de wil gericht is op de verboden gedraging. De wil van de dader moet niet slaan op het wederrechtelijke; hij moet de verboden gedraging willen, maar niet omdat zij verboden is. De goede trouw sluit het opzet niet uit; enkel voor zover er sprake is van onoverwinnelijke dwaling zal de dader vrijuit gaan.

(C. Van den Wyngaert, Strafrecht en strafprocesrecht, Maklu, 262)

1.a.2. Dwaling wordt slechts aangenomen indien zij niet aan de dader kan worden verweten : hem mag geen fout treffen met betrekking tot zijn verkeerd begrip of de afwezigheid van enig begrip omtrent de feitelijke aspecten van zijn gedraging en/of het strafbaar karakter ervan. De loutere goede trouw volstaat dus niet om een dwaling op te leveren. Bovendien moet worden aangetoond dat de dwaling onoverwinnelijk (niet foutief) is, m.a.w. dat de dader geen fout heeft begaan bij zijn vergissing of onbegrip omtrent de strafwet.

Onoverkomelijke dwaling kan slechts worden ingeroepen indien de beschuldigde zich in de absolute onmogelijkheid bevond om het bestaan van een bepaald strafrechtelijk voorschrift te kennen of wanneer hij al het nodige deed om juiste informatie over de wettelijke bepaling te verwerven, maar slecht werd ingelicht. De juridische dwaling die hij beging moet derhalve onvermijdelijk zijn. Goede trouw zal derhalve inzake stedenbouwmisdrijven slechts zeer uitzonderlijk kunnen worden aangenomen, wanneer de vergunninghouder er niet in geslaagd is de juiste betekenis van een onduidelijk stedenbouwkundig voorschrift te achterhalen of wanneer het feitelijk en juridisch aanvaardbaar voorkomt, dat hij zich hierover geen vragen heeft kunnen of moeten stellen.

(G. Debersaques, Handhaving, in Handboek Ruimtelijke Ordening, Die Keure, 2004, p. 833-834)

Bij de beoordeling van de vraag of de dwaling onoverkomelijk was wordt ondermeer rekening gehouden met de beroepsactiviteit van de betrokkene.

(Gent, 22 september 2000, T.M.R. 2001, 178 en Cou. Gent, 25 maart 2002, T.M.R. 2002, 442)

Aan een "man van het vak" worden duidelijk strengere eisen gesteld, ondermeer inzake het verwerven van accurate informatie over de bestaande wettelijke verplichtingen, dan van de doorsnee burger.

(zie P. Anou, "Wetenschappelijke expertise en onoverwinnelijke dwaling", not. onder cort. Brugge, 8 november 1984, R.W. 1985-86, 1230)

In casu kan de onwetendheid omtrent de stedenbouwwetgeving in geen geval als dwaling aanvaard worden. Van elke eigenaar, en zeker van een architect, mag worden verwacht dat hij zich terzake grondig informeert alvorens tot verbouwingswerken over te gaan.

1.b. Verharding.

De belagden bevestigden in besluiten dat de door de vergoeding toegelaten verhardingswerken deels werden uitgevoerd, nl. tot aan de bestaande toegangsdeur, en dat daarnaast vier bestaande verharde toegangen werden verwijderd, waarbij het opgebroken waterdoorlatend materiaal werd verwerkt als onderlaag van nieuwe verhardingen.

Het begrip "vaste inrichting" heeft in het verleden voor heel wat interpretatieproblemen gezorgd, voornamelijk wanneer de vraag rees of wegverhardingen als vaste inrichtingen moesten worden beschouwd en dus vergunningsplichtig waren.

Het Hof van cassatie heeft lange tijd vastgehouden dat wegverhardingen geen vaste inrichtingen waren en bijgevolg niet vergunningsplichtig. Er was enkel een stedenbouwkundige vergunning vereist indien de verhardingen bovendien een aanmerkelijke wijziging van het reliëf vereisten. Op 27 juni 2000 veranderde het Hof van Cassatie radicaal van koers en heeft het aangenomen dat wegverhardingen wel degelijk op zichzelf vergunningsplichtig waren.

Na de inwerkingtreding van het DRO kan over het bestaan van een vergunningsplicht voor wegverhardingen geen enkele twijfel meer bestaan: het aanbrengen van verhardingen is principieel vergunningsplichtig op grond van artikel 99 § 1, 1° DRO.

(S. Lust, D. Lindemans en Y. Loix, Vergunningen, in Handboek Ruimtelijke Ordening, Die Keure, 2004, p. 526)

De tenlastelegging komt aldus ten genoegte van rechte bewezen voor, voor wat betreft:

- het slopen van de bestaande schuur, het oprichten van nieuwe fundering, vloerplaat en houten constructie (8mx17m);
- aanleggen verharde toegangsweg (met sloopafval);
- aanleggen verhardingen met sloopafval;
- plaatsen afsluiting van houten panelen.

1.e. Garage.

Uit de gegevens verstrekt door de beklaagden blijkt dat de houten garage reeds was opgericht op ogenblik van de aankoop van de bestaande woning.

Beklaagden worden niet vervolgd voor een instandhoudingsmisdrijf zodat de tenlastelegging op dit punt niet bewezen voorkomt.

2. Straftoemeting.

De tweede beklaagde beschikt over een blanco strafverleden.

De beklaagden gaven blijk van hun goede wil daar waar zij deels overgingen tot afbraak van de niet-vergunde werken.

Door de verdediging werd namens de beklaagden de opschorting van de uitspraak van veroordeling gevraagd.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (collectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht, Maklu, 2003, 418).

Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen : gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklaagde (L. Dupont, R. Verstraeten, Handboek Belgisch strafrecht, Acco, 1989, 939) en, des te meer van belang, op een desgevallend voor te leggen getuigschrift van goed zedelijk gedrag.

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de beklaagden alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijke gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Dit gevaar is gezien het beroep van architect van de eerste beklaagde duidelijk aanwezig. Het uitspreken van een veroordeling en het opleggen van een geldboete, zelfs met uitstel, zou de professionele kansen van de beklaagde dermate hypothekeren, dat er een onevenwicht zou ontstaan tussen de secundaire gevolgen van een veroordeling en de ernst van de feiten.

De eerste beklaagde dient echter te beseffen dat opschorting in deze omstandigheden een absolute gunst is.

Aangezien tweede beklaagde, echtgenote van eerste beklaagde, hiertoe in de wettelijke voorwaarden verkeert kan ook wat haar betreft opschorting van de uitspraak van veroordeling worden verleend teneinde haar declassering niet te veroorzaken.

3. Herstelvordering.

Uit het civielrechtelijk karakter van de herstelmaatregel vloeit voort dat het bevel tot herstel kan worden gegeven bij afzonderlijke beslissing na de uitspraak over de strafvordering.

De regel van de eenheid van de uitspraak over de strafvordering wordt m.a.w. door de splitsing van deze veroordeling niet geschonden.

(G. Debetsaques, Handhaving, in Handboek Ruimtelijke Ordening, Die Keure, 2001, p. 900)

Tegen de weigering om een regularisatievergunning te verlenen is door de beklaagden een annulatieberoep ingesteld bij de Raad van State. Deze procedure is nog steeds hangende.

De beklaagden tonen aan dat in een gelijkaardige zaak waarin hetzelfde probleem aan de orde is gesteld, door het auditoraat de annulatie van die beslissing werd geadviseerd.

De rechtbank is op deze gronden van oordeel dat het aangewezen voorkomt de beslissing nopens de herstellvordering onbepaald uit te stellen.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid :
artikelen 100 van het strafwetboek;
artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;
artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 191, 194, 195 van het wetboek van strafvordering,
artikelen 1, 3, 5, 6 en 13 van de wet van 29 juni 1964;
alsmede alle overige in de dagvaarding vermelde en hiervoor aangehaalde en bewezen wetsartikelen.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende OP TEGENSPRAAK ten aanzien van beide gedaagden ;

Verbeterd de dagvaarding zoals voormeld ;

In hoofde van de eerste gedaagde

Spreekt deze gedaagde **VRIJ** hoofdens de feiten wat betreft "*oprichten van een houten garage aan de bestaande woning*", nu deze niet bewezen zijn en ontslaat hem dienaangaande van elke verdere rechtsvervolging zonder kosten.

Verklaart de feiten -met uitzondering wat betreft "oprichten van een houten garage aan de bestaande woning"- bewezen.

GELAST de **OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van deze gedaagde voor de duur van **DRIE JAAR**.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van **25,00 EUR** (artikel 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de helft van de kosten van het geding, in totaal begroot op **22,56 EUR**, kosten uitsluitend veroorzaakt hoofdens de hem ten laste gelegde en bewezen verklaarde misdrijven.

In hoofde van de tweede gedaagde

Spreekt deze gedaagde **VRIJ** hoofdens de feiten wat betreft "*oprichten van een houten garage aan de bestaande woning*", nu deze niet bewezen zijn en ontslaat haar dienaangaande van elke verdere rechtsvervolging zonder kosten.

Verklaart de feiten -met uitzondering wat betreft "*oprichten van een houten garage aan de bestaande woning*"- bewezen.

GELAST de OPSCHORTING van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van deze gedaagde voor de duur van **DRIE JAAR**.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van **25,00 EUR** (artikel 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de helft van de kosten van het geding, in totaal begroot op **72,56 EUR**, kosten uitsluitend veroorzaakt hoofdens de hem ten laste gelegde en bewezen verklaarde misdrijven.

* * * * *

Stelt de beslissing nopens de herstellvordering onbepaald uit.

* * * * *

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van **zestien juni tweeduizend en negen**.

waar zetelden :

alleenrechtsprekend rechter;
eerste substituut procureur des Konings;
griffier;